

Mészáros Blanka PUSZTULÁSUNK

 ligetmuhely.com/meszaros-blanka-pusztulasunk/

Hajnali öt óra volt, odakint még sötét és hideg, és Cseri Endre, negyvenöt éves régiségkereskedő fejfájással ébredt. Fordult egyet az öreg tölgyfaágyban – három évvel ezelőtt szerezte nevetséges áron egy régiségpiacon –, aztán felült, és mint minden reggel, kibotorkált a konyhába, hogy elkészítse reggeli kávéját. Még félálomban fogai közé szorított egy cigarettát, meggyújtotta; a kicsi panellakás minden szegletében érezni lehetett a füst illatát, ami így hajnali öt óra tájban különösen mérgezőnek hatott, jólesően mérgezőnek. Cseri Endre régiségkereskedő ezt amolyan elégtételnek szánta; mióta a felesége elhagyta, mindig bent cigarettázott a lakásban, a hamut a földre szórta, aztán besöpörte a bútorok meg a szőnyeg alá.

Míg a víz felforrt, Cseri Endre elszívta a cigarettáját, aztán kiállt az erkélyre, és figyelte a hajnalban igencsak lassan folydogáló életet. Néhány autó ment el, mind a belváros felé tartott, és mindegyik ráérősen olvadt bele a kora tavaszi hajnalba. Az erkélyen álldogáló régiségkereskedőt megnyugtatta a látvány, rágyújtott hát még egy cigarettára, és pár percig még szemlélte a külvárosi, lassú hajnalt.

A feje hasogatott. Előző este kicsit később aludt el a szokásosnál; a feleségén gondolkozott meg a gyerekein. Felkelt az ágyból, átsétált a másik szobába, ami most majdnem üresen állt; egy nagy tükör volt csak a falon, meg két polc a sarokban, rajtuk egy-két hátrahagyott játék. Kicsi szoba volt, de visszhangzott az ürességtől, és a függönytelen ablakon beszűrődő holdfény kísértetiesé varázsolta.

csak a romok

A felesége három hónappal ezelőtt hagyta el. Nem egy jobb élet reményében, nem más férfiért, egyszerűen csak azért, mert a házasságuk romokban hevert, olyannyira, hogy tulajdonképpen már nem is volt, csak a romok. Elment, és magával vitte a gyerekeket, mert a gyerekeknek az anyjuknál a helyük – Cseri Endre pedig egyedül maradt.

„Ha legalább más férfiért hagyott volna el” – gondolhatta volna Cseri Endre, de nem gondolt semmi ilyesmit. Megfürdözött önnön nyomorúságában, aztán visszamászott a tölgyfaágyba, és nagy nehezen elaludt.

Másnap reggel ennek tulajdonította a fejfájást.

– Majd elmúlik – mondta félhangosan, nem tudta, hogy csak a végtelenül magányos emberek beszélnek önmagukhoz, és míg levánszorgott a lépcsőkön, elszívott még egy cigarettát.

Odakint már szinte teljesen világos volt. Beült az autójába, bekapcsolta a rádiót, de valahogy semmiféle zene nem esett jól ma reggel. A zajok, a hangok hányingert okoztak, mégsem kapcsolta ki a rádiót, inkább meggyújtott még egy cigarettát, és a piros lámpáknál kipöckölte a hamut az ablakon.

Fél hét is elmúlt, mire beért a munkahelyére. Ezen még ő maga is meglepődött, hiszen általában már reggel hatkor bent ült a hűvös, ablaktalan irodában, ami a hatalmas, régiségekkel telerakott teremből nyílt. Zakója zsebéből előkotorta a kulcsot, és kinyitotta a szobája ajtaját.

A feje egyre jobban zúgott. Kicsit szédült is, de megpróbált nem foglalkozni vele. Megkapaszkodott a kilincsből, és benyitott az aprócska helyiségbe, amit nem díszített régiség, csak a gyerekei képe a falon.

A székében ült valaki. Valaki, aki magas, nagydarab ember volt, de egészen összegörnyedt, úgyhogy kicsinek látszott, összetörtnek. Ormótlan kezével eltakarta az arcát.

Cseri Endrének annyira fáj a feje, hogy meglepődni sem tudott igazán. Elhaló hangon kérdezte:

– Elnézést, maga kicsoda?

A férfi nem válaszolt. Helyette Cseri Endrére emelte meggyötört tekintetét, és a régiségkereskedő akkor meglepődött. A fejére szorította kezét, akárcsak az imént az idegen; az idegen, akinek az arca, a tekintete, az egész teste megszólalásig hasonlított Cseri Endrére – mondhatni ugyanolyan volt.

– Hova siet ennyire, Cseri? – hallotta a főnök hangját valahonnan a távolból, amikor, amilyen gyorsan csak tudott, kiszaladt az épületből.

– Hazamegyek, pihennem kell, pihennem kell – hajtogatta, de csak mintegy magának. Beült az autójába, becsapta az ajtót, és kapkodva kereste a kulcsot. – Pihennem kell – ismételte, és gyorsan elhajtott.

Az egyik kanyarnál oldalra nézett. A hasonmása, akit az imént az irodában látott, ott ült mellette.

Lefékezett, és lihegve a férfira nézett.

– Hogy kerül ide? – kérdezte remegő hangon.

A férfi nevetett, Cseri Endre nevetésével.

– *Te* hogy kerülsz ide? – szólt Cseri Endre hangján; nem is kérdezte, mondta.

– Ki vagy te? – Cseri Endre feje elviselhetetlenül zúgott.

– Kik vagyunk mi? – helyesbített a férfi. – Én vagyok a társaságod, te magányos, magányos ember. Mi vagyunk egymás társasága.

Cseri Endre rálépett a gázpedálra. Nem akart válaszolni, de a másik duruzsolt tovább a fülébe.

– Csak le kell pihennem – mondta Cseri Endre.

És a férfi nem szólt többet.

Otthon Cseri Endre bemászott az öreg tölgyfaágyba. A kínzó fejfájás alábbhagyott kicsit, és a régiségkereskedő rögtön elaludt. Valamikor estefelé ébredt, a feje már nem fájt, de furcsán zúgott. A konyhából vacsora illata szűrődött ki, a másik szobából gyerekzsivaj.

A felesége lépett be. Mosolygott és teát hozott Cseri Endrének. A férfi kimászott az ágyból, zavartan átölelte a

felesége derekát, és átsétáltak a gyerekekhez, akik játszottak, és tudomást sem vettek a szüleikről.

Cseri Endre nem ült le játszani. Az ajtóból nézte őket, aztán kiment az erkélyre, és meggyújtott egy cigarettát.

A hamu az egyik növény leveleire esett. Azonnal befeketedtek, elszáradtak.

Kinyílt az erkélyajtó.

– Nézd, szívem – mondta Cseri Endre búnbánó hangon –, elpusztult ez a növény.

De az ajtóban nem a felesége állt.

– Ez nem a növény pusztulása – hallotta Cseri Endre a saját hangját –, ez a *mi* pusztulásunk.

Hátrafordult. Saját magával nézett farkaszemet. A gyerekzsivaj megszűnt, a konyhából kiszűrődő ebéd illata cigarettaszaggá lett. A két férfi néhány lépést tett egymás felé, aztán eltűntek a füstben. Cseri Endre, negyvenöt éves régiségkereskedő a teraszon térdelt egyedül; a feje zúgott és fájt, és hangokkal volt tele. Bent, az üres lakásban pissenés se hallatszott.

kép | Roberto Greco, lensculture.com

